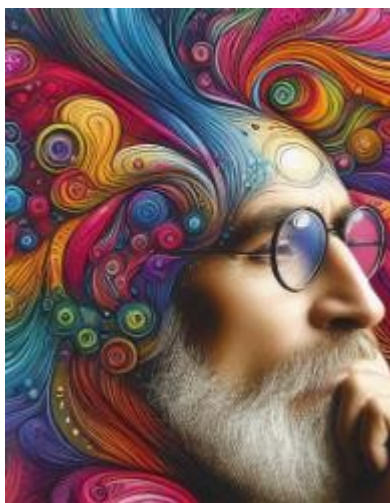

Алма

Списание
SunKuWriter юни
2025

Филипе Александре де Андраде Са Моура
Filipe@FilipeMoura.com Движение
Sunkuwriter

#SunKuWriter

Празни нощи,
душата ехото на тишината,
празнота в мен.

Мислите се въртят,
въздухът е хванат в капан
без място, дишам, докато
се задуша.

Няма време, няма място,
чакам в сенките,
съществувам без светлина,
без въздух.

В сенките на външността, маскиран, аз съм нарисуван и наистина променен. Без
съзнание, губя се в дълбокия разум на звука.

Разбита на парчета, идеи, които се изпаряват като мъгла. Животът тече,
прозрачен, без пратеник... само аз, със себе си.

Сенките шепнат тайни, студената
луна топли.

Думите танцуват празни, безцелно, без ехо. Свободни писма, без цел, като
мен: перо, което е забравило как се пишат мечти.

Пиша, без да чета, думите танцуват в магията на скъсаната хартия. Светлина
и сянка се преплитат, тайни, скрити в мастилото.

Сънища с мастило, избледняващи спомени, петна от неспокойни идеи.
Безформени драскулки, следи, изгубени в танца на ума.

Запазени спомени,
възродени в настоящето,
погребани в бъдещето.

Аз съм огледало без образ, счупено в душата, без отражение във времето. Когато
се виждам, се разпадам в отражението: привидност, която се разтваря.

Димът танцува във
въздуха, мислите се
въртят, ехото шуми.

Поетът не пише, сълзите се
превръщат в думи,
тишината говори.

Душата, невидима за очите, но усещана в сърцето. Шепне
тайни, които никой не чува,
защото може би душата е само ехото на това, което сме.

По релсите на времето
тичам назад усмихнат,
лудостта цъфти.

Аз съм това, което чувствам, без значение. Може би няма никакъв смисъл, а само
задна предавка, бягство в празнотата. В тишината думите са моето
убежище, свободни, необвързани.

Понякога съм изгубена вселена, нощ без звезди, луна, която се крие. Бягам в
мрака, където никой не може да ме намери, но може би ще ме открие.

Крясъците ми не са мои собствени, те са ехо от гласове, които танцуват в
съзнанието ми. Пронизват ме през тишината, която никой не чува, но
крещят толкова силно в мен.

Времето се върти,
няма минало, което
да му тежи,
настоящото се
изплъзва.

Нека думите бъдат вятър, без
крила, без цел,
една единствена мисъл, изгубена в безкрайността.

Сянката ми ме осветява, светлина без подробности, мимолетно отражение.
Понякога изглежда, че не съществува, но винаги е там, танцувайки в слънчевата светлина.

Думите, които не пиша, ме задушават,
те не се четат, но танцуват в съзнанието ми. Стихове без
рима, в главата ми, без да мисля.

В тишината на нощта,
ехото в ума танцува,
думите оживяват.

Светът е стихотворението, за което мечтаем, но не п и ш е м . Живее във вселена,
в която писането танцува без думи.

Във вселената на буквите думите
танцуват, влюбени. Ражда се
сонет.

Душата, която плаче,
на пианото отеква
болка, мелодия и
любов.

В гърдите ми отеква празнота,
фигура, която танцува в мрака, аз
съм безлунна нощ.

В мрака на душата
светлината е изгубила
спокойствието си. Само
твоята пътеводна звезда
свети в меланхолията.

Тишината крещи в тъпата,
гласовете ехтят без посока.
Думи на нощта, истина в
мрака.

Думите са моята кожа, буквите - моята кръв. Хартията е вселената, в която дишам. Без писане съм празен, аз съм нищо.

В полумрака аз съм светлина, която танцува, шепот, който прегръща. Между лудостта и тежестта на съществуването аз пиша безкрайност.

Аз съм лудият с писалката,
където фантазията танцува и се
освобождава. Хартията поглъща,
мастилото капе,
изгарящи сълзи, които сърцето носи.

Без да пиша, аз съм сянка във времето. Спирам, затъвам, където думите умират
и тишината ми тежи. Само в буквите дишам.

Всяка дума е пулс, всяко
изречение е въздухът, който
дишам. Без тях се разпадам в
празнота.

Погледи, които
говорят, години, които
минават,
Чувства, които ми тежат.

Умове, които лъжат,
проникват в погледа,
където понякога умирам.

В океана на писането, където капките се превръщат във вселени,
корабокруширам от текстове, които пеят песни на сирени. Хипнотизиран,
потъвам в безкрайни стихове.

Моето пътуване е лодка без пристанище, корабокрушение, което избира
морето. Да плаваш е да живееш, да управляваш света на световите е да
мечтаеш.

Подготвям мастилото като някой, който изостря душата. Моята кръв, моите
думи, войната, която вода в безкрайни изречения. Никога не печеля, но
продължавам.

В празнотата на мисълта се оказвам изгубен,

в място, което не е моето убежище.
Отвъд въображаемото млъчанието е приятел.

Изгубен във времето,
намерен в пространството, аз
се въртя, идеите идват и си
отиват.

Аз съм всичко, което чувствам, но се изпразвам в свободни думи, които
танцуват наоколо в очакване да образуват изречения... Смисъл? Може би
само в хаоса.

В необятността на празнотата, където мисълта се губи, се намирам спрял
между идеите, които танцуват в пространството.

Сърце в тишината,
в капана на въздуха, без
дъх. Любов? Само във
вятъра.

Думите бягат, те танцуват в празнотата. Те не са мои, не са твои, те са на вятъра.
В ритъма на каданса се губя в думите, които се разтварят във въздуха.

Свободен съм, но обвързан със
свободата, нося съдбата на това, че
съм обвързан, моето собствено
нещастие, моята съдба.

Мастило от вените,
върху празната хартия
танцува, ражда се
изкуството.

Мисли, които текат като морето, думи, които танцуват между простото и
сложното. Фрази без причина, но с душа.

Думите танцуват в хаоса, сблъскват се и бягат, преди да успея да ги уловя. Искam от
тях крила, но те ми оставят само млъчание.

В изкуството исках да
те обичам, летях през
далечни небеса, а накрая
ти беше тук.

Летях над пропастта на душата, прегърнал лудостта на падането. Когато паднах, никога повече не се изправих. Само ехото от удара и световъртежът ми правеха компания.

Самота, протегни ръка към мен. Ти си братът, когото съюзът раздели, но в душата винаги оставаше.

Белези по душата, те
раняват, те поразяват
съществува. Нощта
осветява.

В погледа ти е морето на любовта. Сkochих от лодката, потънах, само за да те
видя. Плувах, плувах и не можех да те намеря.

Изцапани с мастило, думите танцуват в хаос. Тишината отеква, парчета от мен
се разтварят.

Аз съм гласът на
тишината, вик, който
писането отразява,
отчужден шум.

Откраднах от словото онова, което душата криеше. Лиших я от смисъла ѝ,
изтръгнах тежестта от нея. Когато потърсих болката ѝ, тя избяга като сянка
на слънце.

Изтръгнах думите,
открита кожа, чувството
се изливаше от душата
ми.

Мисленето е чук, който удря по душата. Оставям го да тече, но преди и след
това натежава. Чувства? Те са просто... чувства.

Мислите се разпръскват,
облаци пресичат синьото
небе, срещам своя Бог.

Аз съм само проводник, а мастилото е душата, която се излива върху хартията. Не съм сигурна дали в писането има задължения, но аз ги следвам, защото писането е дишане.

Думите летят във въздуха, те танцуват със звездите, плим! Лунната светлина осветява любовта. Просто съм, наблюдавам, пиша... и се случва тишина.

Душата на поета, болката, която
изгаря, се пробужда в живота, упорита
агония. Връзките падат, дишат
свободно,
неизживени задушници, поезия, която вдъхновява.

Теченията на мисълта, самотни в своя поток, ме водят към празнотата на една-единствена мисъл. По-самотна от самата тишина.

Празна в мен, пълна с мен. Вдишвам, издишвам. Цикълът танцува, гърдите
пеят, тишината крещи.

Перото танцува по хартията, издига се и се спуска, създавайки дракулки, които
оживяват. Ефимерни моменти на съществуване и усещане, в които се
подчертава това, което се случва.

Държа писалката като някой, който държи меч, готов да разкъса тишината.
В бездействието на момента запалвам цигара и се подготвям за поредния
удар върху празната страница.

Всяка дума, която пиша, носи яростта на гърдите ми. Истории, хванати в
капан в душата ми, които дори хартията не може да освободи.

Перото танцува, мастилото тече,
омраза и любов, отрова за рана.
То приема или отблъсква, без да вижда край.

Поетите винаги са прави, в
любовта те са чиста
емоция. Разумът? Само в
сърцето.

Днес аз се опирам на думите,
създавам тишина, която
приспива,

заспивам в уюта на фразата.

На кръстопътя на живота, там, където времето се сбогува, откриваме безмерна празнота. Да се предадеш не е слабост, това е изкуството да течеш заедно с Вселената.

Тъгата е изгубен кораб, който плава в морето на невъзможното. Сляп, аз следвам вятъра на желанието.

По релсите на небето,
обединени в самота, те
вървят. Сърца напразно.

По пътя към мистерията се разкрива отсъствието на тайна, проста и сложна като танцуващ на хоризонта залез.

Думите са ехото на тишината, която устата пази в тайна, но сърцето крещи на вятъра.

В световъртежа на страха,
слава, скрита в
мълчанието, пламък без
огън.

Умореното перо,
оставя сълзи по хартията,
мастило, което мълчи.

В празнотата на
душата, в тишината на
тълпата, сам и не сам.

Само думите познават тежестта на мълчанието. Писах за теб, но в крайна сметка писах за самотата, която остана в мен.

Нося думи, леки стихове
на дъха си,

поезията лети.

В думите разкривам тайни, които душата мълчи, а сърцето пази. В океана от

сълзи,
се гмуркам в думите, намирам
себе си в дълбините.

Пиша стихове в душата
си, самота, която ме
залюлява, компания, която
не иска да млъкне.

Когато спрях, тишината проговори.
Перо в ръка, празнота на хартията.
Думите избягаха, остана същественото.

Бягам през времето, думите танцуват, написани без да спират. Времето бяга,
но аз пиша, за да го хвана.

Между облаците на алхимията на писането живееш и чувстваш. Едва тогава, с
перо в ръка, се случва магията.

Между празнотата и звука се изгубвам в думите, които ме намират. Ах,
колко сладко е ехото на написаното.

В писането губя себе си,
в душата най-накрая намирам себе
си, думите усещам.

В отсъствието на думи
мракът ме обгръща.
Силата на думите, светлината, която преминава през тях.

Да чувстваш, а не да виждаш,
да гледам скритата тайна,
нещата да са изкривени.

В извивките на живота, съдбата играе. Очите се кръстосват, думите се сблъскват. Между мига и безкрайността, ние сме случайности на самите себе си.

В студената тишина,
душата плаче в стихове,
сърцето е в капан.

Думите са оковани във вериги, но летят. Написани за тези, които четат, те освобождават сърцето.

В дъха на вятъра погледите
замразяват времето, вечен
миг.

Времето е парадокс: живееш и умираш в него. Моментът обаче е това, което ни убягва.

Писането е живот, без да оцеляваш,
приказан полет в битието.
То се крие във времето, то
се намира в думите.

Любовта е пламък,
който стопля, но и изгаря.
Болката остава в душата.

Заслепен от думите, виждам света.
Записвам ги, губя се в дълбините.
Яснотата опиянява, дълбоката тишина.

Затворен в настоящето,
писането се
освобождава във
въздуха, спокойствието
пулсира.

Как улавяте тъгата с думи? Тя не може да се напише, може да се почувства.
Тя се крие във вече преживяната болка и мъка.

В морето на живота,
необятната синя
надежда, скръбта се
размива.

Думите чакат, тихи, нито тъжни,
нито мъртви, те живеят, когато
се докоснем до тях.

Чувства в думи, една вселена в един миг.

Думите са като семената в сърцето, те поклъват с течение на времето.
Търсим подходящата, но моментът е мимолетен. В крайна сметка винаги
има мълчание, което изкрещява онова, което е останало неизказано.

Гласове от безкрайността отекват, викове, които събуждат. Реалността шепне,
чувате ли я?

Чувствата са думи, следи,
оставени във времето, записани
животи.

В тишината на думите тези,
които не ги четат, не ги
чувстват. Но ние пътуваме в тях.

Сред мъглата,
нощта и желанието
танцуват, аз медитирам в
далечината.

Да чувстваш, означава да живееш,
сетивата се ориентират,
душата вибрира.

Аз съм сам,
ехото на това, че съм сам,
тишината крещи.

В центъра на моето
същество, горчиво и
рядко, аз плувам,
духът ми се гмурка.

В тишината на битието се
издига самотна мисия, ехо
в празнотата.

Звездите танцуват,
облак, който бързо преминава,
всичко е ефимерно.

Тук съм, заплетен в битието, просто съм. В

мрака намирам яснота,
колкото повече сянка, толкова повече трезвост.
Душата танцува в тишината.

Гледам себе си и пиша.
Запетаика и точка, градя,
разрушавам, прераждам
се в пропаст.
Моят вик е да градя отново

Това съм аз, само аз, без аз, който е всички аз, които не са аз. Между всичко и
нищо, аз съм преминаващият вятър.

Поглеждам към хоризонта и си мисля... ти си тук. Вярно е, ти си тук. В
тишината на зората, в увереността на твоето съществуване.

Аз съм и си мисля, че съм забравил... но може би забравянето е само
напомняне, че не всичко трябва да се помни.

Тежки мисли,
като облак, който се
разтоварва, като душа, която
плаче.

Да те чувствам е като да танцувам с вятъра, без да се докосвам, но с вихъра на душата ми.

Бягам, бягам, губя се. Искам просто да бягам, да летя без цел. Свободата танцува в стъпките ми.

Писането вибрира,
буквите летят в
необятния, танц на
изказването.

Колко пъти сърцето се препъва и въпреки това настоява да танцува? Мисленето е
странно действие,
да бъдеш странен за мисленето,
или просто да мислиш за това, че си?

Странно е това, което ни
заобикаля, невидимо, но
толкова ясно, странност, която
ни обгръща.

Да бъдеш командван без воля,
сърцето да е на възел, душата да
мълчи. Свобода, къде те държат?

Вечен живот,
живеене и пазене.
Никога празен,
ние винаги носим душите си,
пълни със спомени.

Смесвам идеи,
разреждам, разделям,
създавам светове
отново.

В изкуството на създаването всеки ден е ново празно платно. Създаване,
пресъздаване и отново с ъ з д а в а н е ... това е безкрайният танц на
въображението!

Създаването е празнота, пълна със светове,

където нищото танцува с отсъствието,
а въображението е ехото на тишината.

Меланхолична съдба,
бреме, носено от времето, дъх
без облекчение.

Илюзията е четката на живота, истината е платното. Колкото повече рисуваме,
толкова повече пътища се появяват.

Погълнат от мисълта,
смачкан, разкъсан, аз се
възраждам укрепнал.

Мислите танцуват,
погледите са уловени във
времето, вечната памет.

Изгубен в
пространството, където
пространството е
необятно, но на мен ми
липсва почва.

Отсъствам и се лутам.
Търся себе си в
празнотата, губя се в
ехото.

Скитам се между думите, като човек, който танцува с вятъра. Опирам се на
правилната и на един дъх се отпускам.

Между въображението и реалното въображение има полет. Полетът с
пълното усещане за полет е изкуството, което ни извисява.

Тази течност, която се втвърдява и излива, без да избликва... тайна, която
преминава през душата.

Раждайки се и прераждайки се във
всеки един момент, времето ни се
изплъзва, но ние продължаваме
напред.

Аз се скитам по вятъра, пулсиращ живот.

Радост и неудовлетвореност,
дори и да са удовлетворени,
напразни. Живот,
противоречие.

Душата танцува, сянката
прегръща, лекота и тежест в
пълна грация. Битие, което е
слънце, битие, което отминава.

Вятър, който танцува,
неспокойният ум среща,
светлината, която напредва.

Светлина, която сияе,
същество, което се
разкрива, вечно.
Отражение на душата.

Думи, които се въртят, мисъл, която танцува. Обратното на мисленето също
е стих.

Думите танцуват,
в стих, който омагьосва,
вълшебство се извисява.

Тъга във въздуха,
крилата на свободата
отиват, връщат се в
сърцето.